

vaj stav: »Izbacio sam bijelu boju, izbjegavam svaki utisak bliz gauacheu, pokušavam učiniti čist akvarel sa nekoliko laganih tonova.« Daljnja analiza upozorila bi i na blisku vezu koju u teorijskom smislu Junek otkriva između glazbe i slikarstva i na nju upućuje.

Jedanaest akvarela izloženih na ovoj izložbi sažeta su slikarska elaboracija Junekove slikarske misli. Kristalno čist i jasan potez mrlja ili, preciznije rečeno, kolorirana vodena boja na podlozi čistog papira, razlaže površinu bjeline papira u tanko uslojene tonske modulacije u kojima prevladavaju hladni tonovi zeleno-plavičaste i ljubičasto-plavičaste game. Raslojena površina isijava sklopove uslojenih tonaliteta ostvarujući se kao prostor potpuno oslobođen svake deskripcije koja bi asocirala otklon prema viđenom. Slika funkcioniра kao prostor oslobođene materijalnosti čistoga kolorističkog tonaliteta samodostatnog prema razlozima predčivanja viđenog.

Na kraju još da citiramo poznavaoca i poštovaoca Junekova djela, teoretičara umjetnosti Radoslava Putara, koji je u povodu 80. godišnjice Junekova rođenja rekao: »Uvjeren sam da bi pronicavo oko nekog istinskog poznavaoca (umjetnosti) vidjelo u slikarstvu Lea Juneka najvrednije što u slikarstvu postoji. Ali mi znamo da se vrijednosti u umjetničkoj produkciji ne stvaraju od onoga što je trajno vrijedno već od mnogo drugih činilaca.«

Očigledno Junekov ljudski dignitet ne traži uspjeh s pomoću tih »družih činilaca.« On je suglasan s umjetničkim htijenjem koje traži i nalazi smisao postojanja u osami vlastite slikarske samospoznaje. Ova je izložba mali doprinos spoznavanju dometa do kojih se umjetnik u tom nastojanju dovinuo, a oni očigledno nisu mali.

leo junek

akvareli

galerija 11
zagreb 1981/82.

marcel bačić

vornička »improvizacija« ne mogu se usporediti s objektivacijom neposredna slikarskog zapisa.

No lakoća ne umanjuje mudrost. Ovdje je neosporno riječ o zrelosti što gotovo prekoračuje domašće osobnosti, riječ je o zrelosti *akvarela*. Tehnika, koja je nekoć bila neka vrsta Reiseklaviera i koja duboko do Noldea traje kao nenaslikana slika, ovdje kao da sliki ostavlja daleko za sobom. Obuzeta čistoćom koja bi zadovoljila i filstarske kriterije nekoga engleskog akvarelističkog društva, tankočutna se tehnika u Junekovoj ruci stže do vlastita amblema. Ono što je bilo rezervirano za aure i eterička tijela — u razvodnjenu se uzduhu kupa Golub Grünewaldova Navještenja, a ezoterici akvareliraju i u terapeutske svrhe — spušta se ovdje na razinu uzroka same boje: akvarelni je sloj prvi otpor bjelini, Sirenina patnja svjetlosti.

Dijafanost métiera uravotežena je s tipičnim junekovskim razmakom: odvojenim i samostalnim organizacijama linija i ploha. Ti su provansalski pejzaži doslovno izgubili konturu. Tek ondje gdje bi gubitak njezine tamnoće umanjio koloristički raspon, pridodane su poput Kleevih »Balkenstricha« (i kao blag prekršaj akvarelističke doktrine). Jedino se u dijaligu sa Chardinom, tom savješću francuskog slikarstva, Junekov kolorizam vezao uz obris. Ali nominalna nazočnost reinterpretacije Srebrnog pehara iz Louvrea nije kadra odvratiti pozornost od pravog sugovornika: Cézannea. A taj se dijalog zbiva ponad sezanizma, prekoračuje monokromno reducirani oblik i njegov crtež, nadovezujući se na »ezoteričkog« Cézannea, na njegove kasne akvarele. Najraniji izložak, iz 1965, najkonzistentniji i najtradicionalniji, zvuči kao sezanistička teza. Ostalo, antietički, svladava kristaličnost motiva. Od crteža ostaje samo Liebermannova definicija: *umjetnost izostavljanja*.